

He estat uns dies pioc per una grip viral (paraules del metge) i m'ha vagat de llegir i pensar sobre les *Reflexions* rebudes fa pocs dies a través de l'Acadèmia de l'acadèmic J. Pericot.

És molt difícil contestar o dir en poques ratlles el que elles m'han suggerit.

En primer lloc, costa d'acceptar la visió que ell dóna de l'art perquè en realitat es refereix a l'art actual o al concepte que molts moderns, sobretot si són "creadors" o artistes moderns, ens volen donar de l'art, com si només fos art el que es fa en la nostra generació.

Jo sempre he cregut que l'Acadèmia tenia una visió més ampla de l'art, sobretot quan un es passeja per l'Acadèmia i veu tantes manifestacions de l'art entès per les darreres generacions o més modernes, un art que no és "l'art modern" però que era el que es feia els dos o tres segles darrers.

Jo no crec en "la mort de l'art" ni amb la frase de Hegel que l'art "sigui una cosa del passat". Si fos així ja poden plegar tots els artistes o els que ara diuen que fan art caldria que els canviessin el nom, encara que no em sé imaginar com se'ls podria dir.

Jo parlo o penso així perquè m'he dedicat bàsicament a "l'art medieval" del romànic al barroc. Les coses que feien aquells segles són tingudes per art i han perdurat molts segles i segur que tenen molts més admiradors i en tindran més que els artistes moderns. Ells no copiaven pas la naturalesa, més aviat passaven al mur o esculprien aspectes, bàsicament religiosos o si voleu mitològics, que expressaven amb convencionalismes o figuracions, ben diferents de la realitat que veien, però que eren entenedores per tots, ben diferentment de molts dels artistes moderns que no expressen res o coses que només ells senten i que dubto que generacions futures sentin i fins i tot que tinguin com a art.

En alguns casos més aviat les obres que fan seran temes d'estudi pels psicòlegs per determinar quina classe de patologia afectava els seus creadors. No em vull allargar en aquest tema, perquè ja m'imagino el somriure irònic d'algun lector d'aquestes ratlles que em titllaran com a mínim de fòssil.

Pel que fa a la segona part de les reflexions, crec que la nostra Acadèmia ha de vetllar, conservar i difondre, com ja ha fet amb la publicació dels catàlegs i potser amb alguna obertura regular i fixada de visita als seus fons per la gent interessada.

Les reunions de l'Acadèmia a vegades són aburrides per massa informació de fets ocasionals, però també es rep sovint informació valuosa.

Crec que debatre públicament les *Reflexions* donaria per algun bon diàleg obert.

Seria bo que els que sintonitzen tant amb l'art contemporani o amb les seves expressions poguessin il·lustrar els que ens costa més de prendre un criteri davant dels artistes més moderns i innovadors i al seu torn els que coneixen més l'art d'èpoques passades o obres importants antigues o més modernes podrien il·lustrar-nos a tots.

Sobretot seria interessant que cada artista exposés i expliqués les seves obres i com ell veu l'art, cosa que ajudaria molts a ampliar el seu camp de visió i comprensió de l'art modern i que també ajudaria la majoria dels que no vàrem rebre formació en aquest aspecte en fer els nostres estudis.

No m'allargo més, crec positiu que es depertin inquietuds com les que s'expressen en les *Reflexions*, que no he pas comentat com deuria, només n'he donat una petita reflexió personal.

Antoni Pladevall, 12 de març de 2012